

Bréfa- og málasafn Benedikts Sveinssonar, 4. hluti

Bjarni Benediktsson – Benedikt Sveinsson – Íslendingasögur – Gissur Þorláksson – Kristnitaka

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360
Benediktarskjöl
Askja 5-15, Örk 2

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

hann komst þarna í 'adriátt, hiorra, hiorra!
 Sulturinn hófinn, þreytan fúrin, þrotin bráðlan
 dregjurinn áfram og niður brekkuna á þharða
 stöKKi.

Ein nóttin var dregin að landi, önnur lí
 og þriðja átti að leggja, hior var hlampa. En mi var
 laugardagskvöld, og þeir þurftu að girta fyrir til
 sunnudagskvölds og hálva þad sem fengist var. Hann
 skildi þad í einni svipan.

Þjarnar var full af mönnum alveg upp í veg,
 í veginnur, upp um grundinnur, menn, arugri af
 mönnum. Og þar voru vagnar og sledur hvar
 innar um annað, með lyttum og þunnum og
 án þeirra, hestar fyrir vögnum og lyttir fri þeim, hund
 ar í hópun; alstafur börn og hlátur og hávát. Uti á
 víkinni hátar kröngum nóttina, sem átti að leggja,
 köll og kati og fuglaucinnur í lofti, nörðröngull, gey-
 andi og blakkandi vaxjinnur langar leistr út.

Þad dindi í lofti, einniskipareykurinn gerti
 loftið um þyngra og djúlega, naktis hólmarit
 áttu vel við övestur í aðigi; var þeir líkast sem

þeir vðis nýkominir; skógi vaxin og langt átti
gröfð sinn og dularfull uppi ís hrygginn, einstakís
sigldu inn í Kóp og bléu í Kóp; þau voru keppi-
nautar.

Þennu gengu í vatnsstígvélum og olínfötum utan
yfir sér; áttir voru þar í handabúningi, vatnalskempi-
num, og með skinnhúfur. Konur hálustu eigi áttir
en karlmenn, vafstar í fjöllum eða í karlmannstreyju utan
yfir sínum vanalegu þeygum; vanalegt hazlet í um-
gengni var nú lagt niður.

Nú fóru að falla stórir regndrapar og mætti þéttari
og þéttari; flest voru andlitin ^{áttir} vöð, sem Edward hét
áttir ítt hann hófðu menn nýj: gramvaxinn bágar
piltur karinnur í leikinn, þunnkladdur, vöður í
frammi og mættur, hinn litla skinnhúfu hans lá niður
í kullinn.

Hvern sá hann þar beint framundan sér?
Enginn annar en Ingebrét Syvertsen, hinn langa
svartharða ungling, sem verslæst við föður hans.
Þarna stóð hann nú við samninga; hár og mættur,
í olínfötum frá kvífla til ilga; hann hafði tekið

ávikinn þátt í starfinu; hveistrið lá um stígil hans og arma eins og silfurplötur. „Góstan daginn, Ingebrét!“ kallaði drengurinn glastur. Þessi langi matur var mest vott andlitist undir góðhættinum, stóran sultardropa á nefinu, þunnt svart skegg og þrjár tönnur farnar ís efi gámi; hann þekkti Edvard undir eins og hló; svo sagði hann: „Fætur þinn er fyrir utan, drengur; hann er ristandi í dag.“ — Einhver talast við Ingebrét í sama augnabliki; hann sneri sér við, hann varð reitur og hafði mýrg ort, svo að hann taptist; þegar hann áttast að snúa sér aftur að sveininum, sá hann hann langt íti á vegjunum, fyrir utan allt nótnavastrið.

Edvard hafði hlaupist af einbörðu hradbla, — og hann íhugaði ekki fyr en hann var kominn út á vegjunum að mi hljóp hann beint í flacist á fætur sínum! Var það mi við að hann náði að Störn-Tóttum áður en fætur hans nátti hannum?

En hvað átti hann að taka til bragðs? Allir

þessir menn höfðu séð hann, og þeir höfðu starfað
 á hann, að þeir myndu afla sín upplýsinga um,
 hver hann væri; og þegar fætur hans færi þar sit-
 andi um, mundi hann ^{fljótt} komast að því. Það var
 þá ekki til mikils að flýja. Það stóð á sama, hvort
 barmstíni kœrni fyu eða sitar. Hannun lá víst
 að fara að syngja aftur; því að hís þessu gat ekki
 veruast. Hann byrjað og það var Massilín-söng-
 urinn á frönsku; hann átti víst mann, sem átti
 von á barmstíni, sá söngur - hvirra! En hugur
 hans hlatað áður en lokist var fyrsta vísunin;
 röddin ~~drámat~~, hljóstfallist seintlátun, og allt tók
 það blaskiftum. O, og nú varð gangurinn svo er-
 fittur; nú fór hann að rigna fyrir alvörn. Söngurinn
 létti mi smámsannan, þungast til hann þagnast.
 Hugur sveinsins flakktist inn í hlut, sem hann
 hafði lesist í blatt nýlega um mikla kotanámur
 í Englandi, sem hefðu orðið full af vatni. Meru
 leitustu ís hit fyrsta þeim var mest, og heilarnir
 á eftir mótunum; þar nitri gátu þeir ekki
 bjargast. ^{af sjálfgeðstun} Áminngja ^{skjónnumur} ~~skjónnumur~~. Einn drengur komst

af og hann sagði frá hesti, sem kom á eftir honum. Drengrurinn klífrast upp, en hesturinn komst ekki. ... Edvard sá skepnuna greinilega í huganum, höfust, fagnar, gjómandi augum, heyrir mátt, hrezzist, og varð nærri veikur af. Það varðhrætt leyst að deyja í slíkri skelfingu. Og allt atti þetta að lifra nið á efela degi! — Öll þau ákæp, sem þú attu að koma upp af íir skauti jarðarinnar og nánum! Hvi skyldu eigi skepnurnar verða með? Það mætti vita að þar kæmi fram og hrezzjasta og ákæpta minninga. En þar ógna ákæru! Gjöldum, hugum og allt frá sköpun heimsins! Og hvar voru þar allar? Á jörðinni og niðri á jörðinni, — en þú þar, sem lágu í sjó og á hafsbotni? En þar, sem lágu aftur undir honum? Því að vita hafst áður verið land þar sem nú var sjór. Enki ber á östru.

En hvað hann var sálmin! Og nú var honum kalt, og hann gat ekki lengur gengist hart, og hann var mjög, mjög votur.

Það var ekki heldur til fagnadar að flytja sér,

Keyrist

ónni. Hann þekkti svo vel nýja ~~sviðmann~~^{Keyrist}; sjálfur
 hafði hann séð fyrir því gamla; en hefði hann
 vitast að það nýja ysti enn verra, þá hefði
 hann við látið það gamla hjara eitthvað
 ár. O, mi fór hann að þá naglakul líka og fing-
 urnir urðu svo þvalis. Og faturnir! Það var
 best að hugsa ekki um þá; því að þá verndi
 undirskur; það bullaði í stjórvalmannum. Hann
 lék sér að því, að stjórvalmannum fram í Kroos;
 hann héll áfram, frá hægri til vinstri; frá vinstri
 til hægri; en hann varð þreyttur á því. Gang-
 urinn varð á erfistari; leitara og leitara varð
 það; mi átti hann að fara upp brekku. Skýldi
 það mi ekki vera síðasta brekkan? Hæfu
 ekki Stórn-Tóttir í næstu bygd? Rétt undir
 ísnum? Jæ, þetta var áreistan leiga Tóttarviti,
 Hver vissi nema hann kæmið alla leit
 áður en fætur hans kæmi. Það var ekki svo
 látið í það varist; því að frestur er á illu bestur,
 það var vel þess vert að flyta sér. - Nýtt
 fjör í drengjum, áfram á ný!

Faðir hans var ekki heldur eingöngu strangur; hann var miðvænur líka. Einskum af Josefína vildi líka lifja fyrir hann; það mundi hún gera, ef Óli kanni aftur; þá yrði hún með. Þann skyldu reyna að fá lyfsalann líka! Hann var ákaflega vanur, lyfsalinn, og ástíð var gott að veru líf-margur. Drottinn mínur, eru þú ekki fleiri...

Þar kom þá raustur heathaus nepp undan brekkunni. Stórir hálmekör, sem faðir hans hafði í íslandi stöð mið á vetrardaginn, stóðu íst ír hlitunum á „Raut“ eins af krammar á rúndyrri; dregurinn stíðtrast af öllu.

„Rautur“ glæsti á dregnum íst ír þungum spanskum reitstýjnum; hann brústi ekki einum eigin hyggju augum. Það gerði víð faðir hans ekki heldur, því að hvíttótt höfust með grúa loft-húfuna hann lengra og lengra fram yfir markkann þannast til mættisinn varst að stýfja sig með bástum händum á brakkhúfuna; — var þessi hundroft dregur með skinnklesema á höfðum, — hann, sem stóð fólur af öttaslegjum á mirtjum vegnum eins og

vafa, — var þar drengurinn, sem átti að sitja heima
 og læra atur en hann fékk leyfi til að hreyfa sig? Á
 laugardagskvöld? Í slíkri vestr og slíkri ferð og svo
 lítið kladdur í ánum hjá Stær-Töllum? Og það í
 leyfisleysi. — „Hvern fjandann ert þú að gera hér?“

Heiturinn stóðast; heitur andardráttur
 hans fylti loftið í kringum svinninn og hjópaði
 hann í þokk og áþezilegum svitapöf. Edvard gat
 ekki hreyft sig og þótti ekki að svara. Hann stóð
 bara gegnum þokkinn á fætur sinn, klunna, heimst-
 legur; á endanum vissi hann ekki af sér.

Fatir hans fór undir hans af baki, hafði hann
 inn um vinstri arminn og sveipuna í hágrí
 og stóð brátt fyrir framan hann. „Hvað er á
 seiti? Hva? Hversvegna ert þú hér? Þú'rt fjandan-
 num svarar þú ekki?“

Edvard nýskast á ójálfrátt lengra og lengra
 undan; fatir hans á eftir, — og jafnójálfrátt hóf
 drengurinn hágrí arminn til að verja andlitit;
 vinstri hell hann íst frá sér til vammr. „Hvert
 ætlar þú?“ — „Til Ólu Tugt.“ — „Hvað ást geru þú?“

Ha? Er Óli Tuft heima? Ha? - "Já." - "Hvað skal þú?" - "Ég etla... ég etla" - "Ha?" - "að lifja hann um fyrirgefningu." - "Um fyrirgefningu? Hvað mi? Hvað er mi? Ha?" og svipann upp. Drengurinn flykti sér: "Hann vill ekki koma í skólann framár." - "Nú?" - "Gert gís að honum? Ha? Þú fyrst og fremst? Ha?" - "Já." - "Þú að kenna. Hvernig þú? Ha?" þar hvar i honum. - "Ég komst að, -", hann þagmáð. - "Ha?" - "... að hann - að hann" Drengurinn fór að gráta. - "Ha?" - "... að hann hjálpað sjúklingum." - "Sagt þú? Ha? Kjafast? Ha?" Edvard þótti ekki að svara og þú beygðist keypt að verða margangult; bátið armur sveinsins gengur upp og niður í samhjúðum við keypt, ávissir um, hvert þú stefudi. Hann vók lengra og lengra undan. - "Stattu Ky!" hvar mi vís. Í þess stund hentið drengurinn í sinn Kasti út á skurtbarminn. Fætur hans reiddi svipanna írið; óvart fékk hesturinn fyrir aflann hann hátt af keyptinu, og kipti svo snögt í, að fætur drengsins var nærri þú öllum um kott. Edvard gat ómögulega

stóðist hið hláðilega í þessari níturskútu. Hann
rak upp skellihlátur. En varð sjálfur svo hræddur
þegar hann heyrði til sín, að hann stóðk yfir
skurðum og hljóp inn í skóginn. 'Óþar er hann
snéri sér við, var hann ómáttugt að stjórna
sér; hann varð að hléja aftur og vissi skert betra
metil til að dylja það en að fara að hugræta.

Fyrirlitning fáturins á sveininum var tak-
markalaus. Sjálfur rann hann réttis, hann
stílti hestinn og fór á bak. — „Korðu mí!“ sagði hann
rólegur — og bentist með keyrinn á Tóttabyggðina. —
Reikningsskil, þegar heinn kemur, hugast sveinu-
inn. ~~Hann~~

Hann hlýddi áhrifum og hilt áfram, — en í
hafilegri þarlægð frá hestinum. Og þú hilt hilt
hann jafnan; hesturinn var greiður í spori, svo
hann varð að herða gönguna.

Þessi grá matar á rauða hestinum rak mi-
san einn mörkumarlant á undan sér í Kröp-
inn, þó að drengurinn væri sárfatlur, — það mátti
sjá á göngulagnum. — og þótt honum væri frostnappa

í hárdum, — hann stakkk þeim stundum upp
 í sig! — og þótt hann hlýti að vera gagnþreppu, —
 skimhrifan lá nítí í hárinum eins og þvottur!
 Sjálfur sat gráir matarinnur þur í vatnsheldum
 hlýjum fötum, mest keyrist í hendinni, armarnef í
 í minnu andliti og svo kindrandi augu, sitt hvort
 megin. Engan gat grunnað það, sem til ferða þeirra
 sá, að hjartfölgnaða öðk þessu stranga manni, að
 elska drenginn, sem hann rak á undan sér eins og
 ástur matar.

En til þess ver getum elskast einhver, verður
 hann að vera eins og ver viljum, — er ekki svo?
 Og ef drengurinn vildi það ekki? Og Kalleinn óvinnur
 móttaki? Kommúnisturinn var hidd fyrsti alvar-
 lega móttaki, sem fyrir hann hafði komið, og það
 bar víst skámmun fyrir þessi listindi með dreng-
 inn. Þangað til hófsta þau lifað öll erlendis, Kalleinn
 undi Kyrlátur víst komu sína, fyrirteki sitt, líkamsafingur
 og sírar þögur bækur (hann las á kaflega mikið) og
 hafði aldrei haft ónast eða hugsað. Fyrirtekinn
 stjórta mágur hans; það fór ázellega; um hvar

heimilist sa konan, líka áætlegu. Alt gekk
bróðurlast og stálalast, eins og vera átti; - alt
þar til er konan dót.

En síðan!

Hvorki hann eta átrio gáta í fyrstu skilið
í þeirri óvanta breytingu, sem á honum varð;
sumir héldu að hann hefði orðið vitlaus til
ur kunnissinum; sjálfur hélt hann að
spanska loftit væri of heitt; hann varð að fara
burt, hann físti heim. Verðmatsgjörum var
þegar samþykktur, því að það var mesti bi-
hríkkur að flytja höfuðfyrirbætið til Noregs, en
hafsa þau iðkibi. Þus fóru þau á stað, - mi
fyrir minna ári

Á Spáns hafði drengurinn hleypt fætur
sinn upp í fyrsta sinn, rannar líka í
annat sinn, því mistur líka í þriðja sinn,
meira að segja í fjórða, fimta, sjötta sinn, stíð
var það drengurinn, - og því mistur kom hann
líka ólagi á hann í Noregi. Strákurinn var
jafnerfittur, hvost sem þeir voru í köldu etu

heita landi.

Þess var og ekki langt að liða að umskvartanir
kæmis yfir honum í skólunum; síðan ír lyffa-
brúinni, þar ætíð þeir leigðu hús hjá góðvini Kallens;
síðan frá heimilisfólkinu, og þá frá nágrömmum
og einn af bróðrum sínum. Ef til vill fengu líka
aðrir foreldrar kærur yfir sínum sönum; verid
gat að menn þar um slótið væru yfir höfud
kærufarna; um það vissi Kallens ekki, þó
að hann var einbúi. Hitt vissi hann að
drengrum var gáfatakt þilvurinn í skól-
unum; hver kemurinn á fatur öðrum kom
og fullvissast hann um það; hann vissi
líka að dröngum skuli hvorki dröngskap né
góðan vilja; hann var bara svo hirtulaus
og skeitingarlaus, vildi líka sér, vildi blanda
sér í allt, sem kom honum ekki við, var
besti djarfur og huglaus í einu, skammtarlegu stíð-
inu og óendurlegu þórættu. Hann gat þreytt
þolinmæði himneskra engla, hvað þá Kallens,
sem engi hafði.

Þessi grami litlegi strákur, sem haltrast mi
 á undan og gaut öttaungum til hestins og sviga-
 ummar, hann hafði leitt ófríð inn í líf föður-
 síns. Hafði eigi aðeins vakist hiki inn í huj hann,
 heldur kanið hann í standandi vandræði, svo
 að hann varð iroðtalaus; þá langast hann bara
 að berjja drengjum upp til agna.

Svo tók hann hann fyrir af ágnast og barð.
 Níu, situstu óvæðisniðtöna hafði hann lagt sig í
 lína; reynt með öllu móti að sigrast í þess-
 ari skammarlega hrættu, áminnt hann, frátt hann
 um þat með náttúrufræðisrökum að allis spá-
 dómur um heimsendi væri þvatur, lygi, — strákur
 svarast há og þá og krúst ekki einn orð af því,
 sem faðir hans sagði! Ótar en fjöðunummar
 höfnast var hann jafndrætur; — eit og á stað
 á annustu ofsahrættu.

Og í dag mætir hann honum hér á openum
 fjöðvegnum, milu frá barnum, í rigningu, stormi
 og þleytu, — andvitað leyfiðland! Fyrst gerir hann
 meir besta þiltingu í skólann, lítur

dreng, sem Kallinn hafði oft haft gleði af og hjálpað um dælitid af skoteilfri hans litla frubast, þegar Jósefína sat og sagði fri þvi; - og þar á afan

„Gjann mi! Gjandinn hafi það, ef hann gengur mi ekki þarna hlajandi!“ hugaði hann einlét sem hann sá það ekki.

Hvort var mi? Ekki annað en það, að hesturinn fyrir aftan hann með „gjandinn hofist það“ í bakinn og keyrist og jafnaþungt stettispor í Krappinu: „sabb-sabb, sabb-sabb; sabb-sabb, sabb-sabb“ - sýndist honum vaxa sönnuð saman þau reitinnar ógn, vaxa þau þar til in honum vord afreskja, ólögnuley, stór og afskræmd. drengurinn flytli sír að fara að hugsa um eitthvað annað! Hann steypti sír ríður í kolanámuna í Englandi, sem fyllist af vatni, og leit að uppsi hestinn, sem svandlát eftir drenginn. Nei, hann komst ekki inn í námuna; bara fjátrugurinn og „sabb-sabb, sabb-sabb“, og „gjandinn hafi það“ og keyrist, og hann sjálf

ur á undan á hlífum "öðrum fæti, hiti - i - i - i!"
 „Hæ?“ hveir við fyrir aftan hann.

Algjafst rann niður bakist á sveininum eins
 og hoass ismoli. Þrátt sást heim að Stóru-Töllum.

Þarinn lá rétt fyrir neðan hallum, sem
 þeir áttu niður að fara. Húsin voru mörg og
 flest í ferhyrning um hinni. Hin gnaust þinn
 megin og í henni kotmylla og sögunarmylla; hölmur
 annist fyrir utan og nesin á báta hlísta lokustu
 svo fyllilega fyrir vörðum, að sjörum lá kyrr
 eins og í fjörn og ís í vikum. Naut við naut
 í fjörum; á vagatagarður við hvern bæ, sumir
 köluvert stórir.

Reykur kom upp af þönnu í Stóru-Töllum
 - lokins! Þar eldast móti Óla mist-
 degisvert handa þönnu! Og hungur og sök-
 astur og sorg kom yfir drengjum og þönnu lá
 við græti aftur, þegar hann hugsaði um hlýja
 stofu og þur klæð og endurminningu um hand-
 eigin móður og heimili þeirra í Spáni; en þá hug-
 að hann að fastir sinn mundi segja: „Hjandinn“

hafi það, ef hann gætur ekki! " Og þeir stilti hann sig.

Hann leit 'ottaungum til bejarins.

Þeirinn snéri hlitinni íst að gættinum. Það raustitast, hvílaftast himburhús, en gluggar voru hvítir. Þeir beygðu upp á við, drengurinn aldaf á undan, fáturinn á eftir. Þeir komu heim á bæinn fram með gættinum; himnuzin lágu fjárhúsin, fjöð af hesthúsin undir sama þaki; þessi hús voru alveg ný og voru í rétt horn við hornhlöðuna, eldivirtahúsin og önnur hús andspænis þeim. Inn í þeim stóð hópur af geitum og nazast barn, en óstöðulegur sveinnur af snjófittlingum flug alt í kring; þetta þing stóð rétt undir hornhlöðunni.

Nú komu geiturinnar augu á gestina; þær hófu höfust og beygðu hálum allar í einu, einblinda og hrethu eyrum, stóðu eins og steinn með sitnu hugguna í munnum, sárfaðitnar. Þeirinn einu hilt áfram að bygja, en hófst þó á þá, latur og afstiftalans. Smáfugla sveinnurinn þaut burt í einni svipan.

Faðir Edwards nam statur milli þegar gæft
 og fjárhúsa og fór af baki. Drengurinn var kominn
 inn í húsagættum og glæpti á hlóðupakki, sem hafði
 verið brotist af til vistgerðar, en engir verkamenn
 sáust; að líkindum höfðu þeir farið frá vinnunni
 fyrir stundu í ádráttum; stjörnu stóð umspá
 uppríft. „Biddu“ kallast faðirinn og drengurinn
 nam statur og engi sá virð; faðir hans var
 að binda „Raut“ virð einn af hverfietinum þeim
 sem hollast þraut verið upp að stofu^{gaflinum} ~~veggnum~~;
 drengurinn hófst á: „En hvað hann er ortinn
 rólegur“, hugaði faðir hans, gekk síðan fram og
 leikti mest keyrim; drengurinn átti að ganga
 fram á dyrahelluna við miðjan vegginn. Og það
 gerði hann. Framhjá grindasletta, sem stóð þar;
 hann uppgötvað tvo ketlinga, sem voru að
 leika sér milli rimlanna, annar fyrir innan,
 en hinn fyrir utan. Þeir gengu framhjá gluggum,
 sem voru svo lágir, að þeir sáun þvert í gegnum
 herbergið, þar að gluggar voru líka á hinum hlöð-
 inni, og síðan gegnum þessum stofuna. Þar

sat Óli í hvítri skyrtu, sem næst honum mstur
 á þar; hann sat fyrir framan ^{agninn} ~~hlutinn~~ og hafði
 faturna á armbellunum; móðir hans stóð við hlit-
 ina í honum og beygð sig yfir potta nokkra. Edward
 vanskakði henni til að sjá meira; hann stóð yfir dyra-
 helluna og inn í ganginn, og lagði þar megnuð fesk-
 þef á mót þessum, bæti gamlan og nýjan, og auk
 þess þef af einhverju öðru, sem hann þekkti ekki under
 eins; faðir hans bentu honum áfram til hagsi; til
 vinstri handar ~~var~~ ^{var} líka ~~þetta~~ ^{þetta}, fagurlega lituð með
 snálmblendingshandfangi, og þangað átti hann
 ekki að fara. Nei, hugsaði sveininn, svo mikið
 vissi ég nú líka, að við áttum að fara þangað
 inn, sem fólk var fyrir, en ekki inn í kulda
 gestastofuna! Hann lagði kulda fingurna á snæ-
 ilinn og snéri.

Agninn var í vinstri horni rétt við dyranar, og
 þar má nærri geta, hvort þau hafi ekki rekið upp
 stóð augu, sem inni fyrir voru. Þar var með
 herkjum að hrokkinherði kollurinn í drengnum
 næst upp ír blávándöllu skyrtunni af honum

fatur hans. Máttir hans var fremur hár kvenmáttir
 og trovar göfugmannaleg álitun; hinn hafði svartu húfu,
 ljóst og nýjst hárist lá mstur kinnarnar og gerði and-
 litist langt; hinn stóð upp frá góðum einum í móti
 gestunum, því að hinn þekkti þá báða; hinn var
 alvarleg á svipi, en ringjannleg; hinn var dælitist
 hrædd, eða hinn var einursterlaus; augun vildu
 í fyrstu á hvorugum staðnamast; Skór Óla
 stóðu á anní; en þau fyrir ofan voru klæð hans,
 skýrta og sokkar og voru hengd þar til þerris í
 margu stokka, sem festir ^{voru} á sperrurnar; en á sum-
 um þessum stokka lá eldivistir og annar, sem þurka
 átti. Verkfari og ballar víða, eins og stíkuð hvers-
 dagslegu.

Stofan var ekki málust en þilgust; raustmál-
 atir hekkis voru undir gluggunum bezzja vegna;
 í vinstra horni himnuzin víst gluggann stóð
 bard met hákaskáps yfir; klukkun hekk víst end-
 ann á bardim, rétt víst dygnar inn í herbergist; hinn
 gekk svo þaful og glætega sem aldrei ^{heft} fyrir áfríttur í
 þá stofu komist. Fyrir utan en hann ketlingana

í gríndastöðunum, annan með löppina innan
 af, en hinn með löppina utan af í inni;
 hér á hann andlit Óla kinn framundan sér; hann
 brosti, Óli, og það var vegna þess að hann var breidd-
 ur líka. En pottarnir! Edvard var svo seltinn og
 afsér genginn, að hannum fótlu pottarnir bestir.
 Í litlu pottinum voru jafnþoli, hann stóð á gólfi
 og var blinn; en þeir pottar heagu yfir; gott,
 hvort ekki var fiskur í ötrum þeirra! En í
 hinum - ?

¶ ~~Mátrinn~~ stóð í vandröðum og vissi ei hvað
 gera skyldi; því að þarna stóðu þeir kyrrir
 hinn hartlezi maður og drengurinn. Rétt í
 því hinn áklasti að biðja þú að setjast niður eta eitthvát
 því um líkt, byrjast þakörum. Hinn mundi
 nú vita, hvað við hefð borist, sagði hann; - ha? Ni
 kanni strákurinn hringast til þess að biðja um fyrir-
 gefningu og fá sína refsingu; það varis nautsýn-
 legt, því að þetta varis slannur drengur, sem ekki
 biti á nema refsing; ekki varis til meins að biðja
 hann gæta.

„O, - er það vert?“ sagði móðirin mildilega, hún var dandhrodda, og Óli varð bleikur og blár eins og skyrtan, sem hann sat í. - „Já, barinn skal hann verða!“ Biddu fyrirgefningar fyrst! Undir eins, segi ég!“ Óli fór að gráta, ekki Edvard. Óli gat ekki sést Kyz, hann stóð upp, hann leit í móður sína: „Elleku -!“ sagði hann; hann gat ekki meira; en það var greinilegt að hann ætlaði henni að ganga á milli.

„Biddu fyrirgefningar!“ hvein miðist og keyrist fór að verða órólegt. - „En mamma þú!“ sýti Óli. Edvard varð miðist að koma fram; Óli hafði sennit sír undan, hann vildi ekki sjá meira af því; hann var ekki slíku vanur. Edvard undan, fastinn eftir svo að sporarnir glundu víst. Edvard hljóp í vandrættum sínum til móður Óla með höndina rétta út, hún tók ekki í hana, en Óli fór að hágráta. Svó mikil samvist bar Edvard afurðist; hann fór miðist líka að öskra, meðan hann hljóp hringinn í kring um móðurina. Nú gekk svo mikil í að geit-

unnar sláttu með lugguna í munnárinum, glástur
inn og hlustuð; spöfuglarnir voru mið kominn
aftur, en þeir í burtu eftir þakkið.

Og hvað verður? Spöfuglarnir vísuðu dreng-
inn veginn; Eins og sending var hann kominn
fram hjá fötunum sínum og út um dyrnar, sem stóð
uppi á gátt eftir hann; þar sá hann geiturinn þjóta og
drengrinn uppi stiganum uppi á þakkið og áttar en hann
var þar ást kominn byrjað hann að draga stig-
ann uppi á eftir sér. — „Þarna sjáist þú hann!
Þarna sjáist þú hann!“ ætli fátíðinn niti við
gluggann; „há? —“ og á stað.

Óttar er sonurinn en hann komna, slepti
hann stiganum, sem féll niður með miklu
braki; drengrinn hljóp einn og köttur uppi
eftir bordinum uppi að manniáðnum og sitna
eftir hann endilöngum og jafnvegið hella
hann einn og hann hefst aldrei við armast
fengist. Hann var ekki illt í fötunum
núna.

Fatir hans var dauðbráddur. Gæta að

þér, segi ég; gætu ut þér, gætu að þér! Komstu ofan
 og þútt undir eins! Aðlarta ekki að komna ofan
 og þútt safarlaus! Komdu ofan, afhrakist þitt!
 Hann hljóps um húsagarðinn í reitstígvélum sínum
 og ógnast upp til hans.

"Nú, vertu alveg viss um þútt! Nú hendi ég
 mér beint ofan í garðinn; þútt geri ég!"

"Ertu villlaus, strákur; fjandinn hafi þútt! Lættu
 þútt áert." - "Ja, aðlarta þú að láta vera að berjast
 mig?" - "Þér lofa ég ekki." - "Svo þér lofar þú ekki?"
 og drungurinn lengra íteftir. - "Jú, jú! Og afhrak-
 ist þitt, og skarmst þitt!" - "Ja, þú hefur lofað
 þér!" - "Víst hefur ég lofað, fjandinn hafi þútt. Aðlarta
 að kunnast ofan aftur!" - "Ekki heldur ~~heldur~~ ^{heldur}?"

og ekkert!" - "Nútt! Þér getur döttist þarna!" -
 "Ekki heldur ^{heldur}, ekki slá, og ekkert!" - "Já, já, já,
 jú! En hann þú núttur aftur! Gætu, þarva skritur
 þér núttur! Edvard! Hreyrir þú þútt!" hann apti.
 - "Ja, þú efur lofað þér?" - "Og, þú skyldist
 svo mér þúttur ferðina," hann reiddi svipnum
 ógnandi upp til hans. "Jú, jú, ég lofa þér!" Gætu

af þér!" En drengurinn sagði: „Má' ég vera hérna þungast til á morgun, hjá 'Ola? Má' ég það?" „Ég svara engu fyrir þú kemur niður." – „Svo það gerir þú ekki, – ja, ja – !" – „Og óðrót þitt, og ótæti þradkeimur!" – „Ja, þú gengur að þér?" – „Já, í handans nafni! En fætur þú að minnsta kosti burt af ystu brúnni! strákakvæði." – „Keyrtefni er mist best, þú fætur á stað fyrst, fætur minn." – „Nei, til þess far þú mig ekki. Aldrei til eilíftar. Ég vil sjá þig kominn niður áður." Þetta lét drengurinn sér vel lynda. Fætur hans reisti stígum upp og drengurinn kom afan í hægðum sinum; þó ekki fyrir en fætur hans var færim frá, dálitist inn í garðinn. Og hann hilt sér spottakorn frá þó að fætur hans vildi tala við hann og fullvissuð hann um að hann ætlast ekki að gera honum neitt. Hann fór ekki heldur inn meðan fætur hans var þar, og með því neyddi hann fætur sinn á stað af því að hann var votur.

¶ Fimm- sex mínúturna sístar lágu báðir drengir á gólfnum og sprikluðu, Edward í eins slátri

skýrta eins og Óli og eins natinn að ástru leyti,
 þeir áttu að fara í þykka ullarsokka, svo sem tók
 að hjá báðum, sem nú langt uppi á lári þeim
 hafði þótt þægilegra að reyna að fara í þá nöttu á
 gólfnum, sem var strátt sandi. Þar veltu þeir
 hvor átrun um holl og hlögu, eins og margir
 dagar væru listris frá þeim, er það bar við, sem
 nú hefio verið frá sagt. Hvast sem Edvard
 fann upp á að gera, það hermdi Óli eftir, þeir
 hlögu svo að móti Óla varð að hlögu með, þó
 stílk væri, það var nefnilega takmarkalaust, sem
 Edvard fann upp á. Í sokkana áttu þeir að
 fara, til þess þeir gæti setist við borðit og birt
 að ein þess þeim yst kúlt; þar var enginn
 annar fyrir faturna. Og þeir voru loks svo binnir
 að þeir komust á lappir. Nú reyndi það ein, hvor
 hinn maturinn var; það var rjómagrantur,
 Edvard hafði aldrei bragðast hann fyrr. Óli átti
 að verða glatainn en þegar hann kom; þess vegna
 hafði móti hans sett hann upp. Edvard
 klappast lufi lufa og hló í móti matinum.

En 'Oli sat alt í einu Kyrr og alvarlegur. Hvar
 var min átt? Sló höndum og höfð. miter fyrir
^{þar stóð mik þess fyrir graman þi; - þinn líka alvarleg og leit miter með slegi}
 sig. [Hann laut höfð og var sem andlitið færist
 lengra og lengra burt, eta það var sem hlutum væri
 spottist fyrir og "öll gös slókt inni fyrir. Og svo
 byrjaði hann á burtu og var sem hljóðit kanna úr
 fjarska; hann mælti hana frum hljóð og tilbreyt-
 ingalaust, eins og hann væri að tala við annan
 mann í snakkindum, á öðrum stað. Edward
 færist hann verða stannvíst. Einstæðingakendin
 og öðrum koma yfir hann, hinar gömlu myndir,
 mistæðingurinn. - Svó var það höfð, og hmitt
 átt samur eins og þoka; þinn gekk andrís
 fjallist.

^{það} Edward aldrei fór verist þar viðstaddur, sem
 lein var burtu, og ekki hennar og áttuð voru
^{þess} þessum gjörsamlega 'spekt, hann skildi þessu ekki;
 þegar þinn nölduast svo; hann sat Kyrr lengi
 eftir. 'Oli satu ekki heldur; hann var fæst-
 ur altaf mestur þess voru að burtu og honum
 stóð varla þess. Maturinn var gott gjöf; þess

vegnu varð at þiggja hann með elvörn.

Þau mótust líka með elvörn. Loks spurði
húsfreyja, hvort ekki mundi best að geyma nokk-
urt til kvöldins. Nei, þetta var kvöldmatar um-
leif, þótti drengjum; þeir áttu að sofa saman
í _____, sem var höft fyrir gestaherbergi; þar
hafði verið lagt í; og nú áttu þeir að sitja eins
stund enn rítt arinnu, og hætta síðan.

Húsfreyja sá að þeir kunu helst að vera einir
sér, og það fengu þeir.

Síðan fóru þeir þá inn í _____ stofuna. Fyrir
albramestu ölati; skinnfeldir og sangur eins og
fiadrarok í kringum þá; — svo smásljálkakt í
þeim, og loks fóru þeir að sala saman. Óli sagði
frá aðförmu skólaveina, og Edvard lofði að
berja á himnum og þessum strákum fyrir hann,
— já, þótt það væri Anders Hegg sjálfur; — ef
hann þegði ekki um „gustavejinn“ og þetta mál,
þá áttu Edvard að taka í lörjum á honum;
Anders Hegg var rúgur. Hann vissi, hverja
hann skyldi þá til hjálpar; þetta skyldi verða

almennileg dagræðivöl!

Þegar þeir þreypthust, kom viðkvæminn fram; Óli salast um Jósefinn og Edvard tók undir og fullvísant hann um að hin hefti verit dæmalaus þennan daginn; hann lýsti henni þar sem hin kom vandi eftir honum. Og Óli fannst mikið til um það. Já, það var eitthvað stuðlengilegt í fari Jósefinn; þeir vötu ástættir um það.

Edvard gat ekki skilið, hvernvegna Óli vildi verða trúbasti. Hvern skollann átti það að þýða að leggja út í slíkar svatlífarir, þegar núg var að gera heima fyrir? Óli átti að verða prestur, en hann sjálfur léknið, og þeir skyldu búa í sönnu bygð. Væri það ekki betra?

Edvard lýsti og lýsti; báðir skyldu leggja saman og sjálfir skyldu þeir stítt vera saman, einn um á kvöldin og drekka saman, eins og fastir harrs og lyfðalinn, og þefla eins og þeir. Svá skyldu þeir fá sér einn vagninn hvor, andvitat fallettan, beita hvor einum hefti fyrir og aka saman; það

gæti hugnanlegra. Eftir þeir gæti búið við sjávarstöð-
una og átt saman stóran bát - ~~alt~~ saman umalt.

Óla fannst Jósefina alltaf vera með þótti Edward
segt það ekki. En hún var greinilega með. Og
Óla fannst þetta svo þóttmánnlegt af Edward og
var honum svo ákaflega þakklatur; og það ríð
nísturstaðnum. Jósefina prestokunn, rásta öllu
á brennum

Loks lét hann undan; það var fasttrúið
að annar skyldi vera prestur og hinn lóknir,
og þeir skyldu lífa saman. Seinast voru
þeir farnir at tala um fírkiróttu.

Þeim fannst þeir heyrna fótutak og samræð-
ur þeirra, sem komu heim frá ádrættinum, en
þeir voru svo þreyttir.

Askrárin

I.

Fyrsta Atrið.

Askrumenn voru samaukominir í sveitabæ 5
fins stikupírismendis frá bennum þeirri satu í hól
nitri við vök eina og var höllinn fagurlitastur af
smaroklaðum þeirra, einkum stúlkunna.

„gulum, rautum, grænum bláum,
gjörtum af meistara höndum -“

Sum voru einlit, önnur marglit, ríttótt, fróðótt;
ein voru flókabattar, strákabattar, húfur, þær höfuð
söldulifur. Upp ír þessum litastraumum stó mni
fagur sänger, sameinnuð Karla og Kvennahljót í
lörqum ~~blá~~grænum bogum. Enginn forðöngvari,
my stúlka dökkhætt í mörvótöllum kjól lá
í mistjum flokknum og hallatist í annan
ölboga; hinn säng fyrir hárdæddina og ~~vör~~
~~hljótu~~ ^{röddin} léttau og skarari en hjá hinum;
en þau fylgdu henni. Þau voru vel aft. Á vök-
inni fyrir neðan lá nymulastur þilgubatur

með
 og nýjum seglum, heflurum til hálfs; engin
 arða á sjánum.

Söngurinn og skútan áttu þar gátt og fé-
 lagsskaps á svartri vikinni, er var forðum skugga
 þeirra og annara herra þar fyrir aftan. Vákinni
 svipað mest til fjallvats, er ortið hefst til
 í vorfláttum en sítan ortið eftir. Fjöllin, - þann
 ley og þybbin í lögun og litum, nýbbött með
 blýbla; hin fjarlægðu svartblá, með örvæm
 snjó á brattinum, öll ferliki.

Skútan lá á svörtu vatninu alþví ad stiga
 dans; hin átti heima í glastari þjó er þessi fjöll voru,
 hjáskuleit náttúrunnar og mannlefsins. Söng-
 urinn og skútan voru mótmæli gegn öllu hignafandi
 og deitunarmargjörum, öllu sínum, þybbum og brotta-
 legu, - þann mótmæli föru dans, skarilát af líta-
 gleðinni.

Fjöllin urðu þó ekki frekar vör mótmel-
 anna en eskulýturinn hins, ad þann komur frá hon-
 um. Það er veglegt ad vera alinn og föstratur við
 það landslag, sem er vestantil í Norgei, fyrir þá

sök að náttúran myndi menn að rísa í móti,
 ef þeir vilja eigi láta kúgast; annaðhvort undir
 etu ofaná! Og þeir voru ofaná; þeir að menn á
 Vesturlandi eru skarpastir og best gefnis af Norðurlandabúnum. Svo eru þeir vanir að deytva yfir
~~náttúru~~^{etis} þess lands, sem þeir búa í, að enginn
 þessara deytumanna fæmi til þess, að fjöllin væri
 þungfley etu litevöl; hær fjótti þeim allt öflugra
 og meir hressandi en í nokkurn öðrum stað í
 heiminum.

og hirt rísta haf

Þessar ljósu hlíðar hófðu og eigi einn saman
 fótbráð þau, sem sátu nið hær og sungu etu hlýðdu
 á; nei, þau voru líka börn fjallanna; báð hinna
 og þeirra. Rétt á undan söngnum hafði þau verið
 orstudeilu svo upprær og hörd, svo blýgrá sem nokkur
 hamar má verða. Og einmitt til þess að yfirvinna
 þessa óhugnum steindins í sjálfum sér hófðu þau
 látið samræmi söngsins reisa langa geislaboga
 milli hinna, yfir hýldlypsit. Sumardagur-
 inn var haldur dapur í sjálfu sér; en stundum
 (eins og einmitt í þessum svifum!) rofati fyrir sól

og hin skín á sæng og segl og land.

Þeir sátu tveir, er hvorki sól né sængur vann á. Litum á mann lítit eitt fyrir mestan og stóran hægri megin; hann liggur í gránum og stýtt í ölbaganum; hár vexti í ljósum summerfötum, berhöfður, höfundur hvöttloft, snæðklípt, ennist breitt og lágt og sýndist vel fallit til af stanzast; ekki gat hji þeir farið að fella eini hefti gefist döglega skulla á drengjaárumum; fyrir mestan ennist nef sem gæður og hvæs augu, ~~öge var~~ maturinn ekki laus ríð að vera tilryggður í þennan svipinn; annaðhvort huldur glerangur þad, svo að þad sást varla, etu þad var lítit í sjálfa sér. Yfirbragðit allt var fremur hartlegt, munnurinn hartlokatur, hakan hvæs. En ef helur var aðgætt, þá breyttist svipurinn; hið hartlega varð fremur áhrugi en harka, og sí vilji gat víðt best verit ringjarnlegur og glettnur, sem hefti tekið sér bálfeðni í þessu fjallendi. Þá sat hann þarna í rend og gætt hvorki sængs né sólar, og hugði fremur á áflug, og þá brá fyrir glettnum á réistulegum brúnum hans. Aftætt var að hann var sigurvegarninn.

Væri nokkur í efa um það, þá þurfti hann ekki annast en líta yfir á hina blíst hópseins á mann einn, sem sat uppi við brú vinstri megin af nokkru afar. Þar var mynd satts hermanns, sem er þrungið huldinn af hefir um orustutitringinn og óróna í svip sínum. Andlitit langt og gíst, ekki af vesturlandi, heldur úr fjallbyggðum eða af Upplöndum; annaðhvort var þetta atkomumatur eða hann var af affektíall. Honum svipast mjög til vanalegra mynda af Melanchton, en þó var ef til vill meiri blístprú í augnaloknum, augnabrinurmar lálitit harri; en yfir höfud var hann svo líkur, einkum á enni, augnasetning og munu að félagar hans kölluðu hann Melanchton. Þetta var Óli Tuft, sem las gutfrest af hafst bráðum lokit náminu; og him, sigurvegurinn með amarnefit (sem hafst mii höggvit í hartasta lagi), það var ækufelagi hans, Edward Kallum, laskrisfræstingur.

Mörg á vörn mii listin situm vegir þeirra skildust, án þess þeim heft lent saman; en mii varð það, er sigast þeim saman fyrir alvöru.

E Mitt á milli þeirra, það er að segja í miðjum
 hölmum í sängvarahöpunum mínum sat fänguley
 kona í plömulitutum silkitgjól og breitan gulann
 boorta knipslötum, sem féll í djúpu fellingum mið-
 ur undir belti. Sjálf säng hún ekki; hún batt
 sveig úr heilli hrúgu af vallblánum og grasi. Það
 var fljótsið að hún mundi vera systir sígurveg-
 arans, en ekki var hún á hári og höfund. Sama
 höfundlag, en eini hennar var tiltölulega herra og
 all andlitit tiltölulega stærra, vafalaust ofstórt.
 Hún hvassa atkarnef var nýjtklæðna í hennar
 reglulegu ásjánn, ^{hinn huffti} þennar varir hans, ^{en þar voru} voru þar
 þykkri, þakkuð bojadregnari, ^{þessi hún, en} gjafnar augnabryr hans
 jafnari, augum starri, - og þó var það sama and-
 litit. Yfirbragðt minnumandi, hennar þöglult og
 rólegt, ef ekki kalt: enginn gat í snatori fengið þess
 augu; - og þó var mátt atkarnmót í yfirbragðinu. Höf-
 undit sat á sterklegum hálsi, en hann aflur á fagar-
 vöðnum hertum; brjóstmyndin öll masta fänguley.
 Hít dimma háir var bundit í hnit, sem hún ein
 huffti lag á að binda. Hálsinn var ber; en Hjóllinn

með gulum kúplinguborðunum féll svo þétt að
 líörundsdoðkunn líkamanum, að allur fatnaðurinn
 leiddi hvarann að einhverju dular og innislettum;
 hvar var svo gerð. Hvar batt sveig, eins og saft hefir
 verið, og leit á hvorum af þeim, sem deilt höfðu.

Orustunni hafði valdið stór, svartur hundur; en
 lá hann og lét sem hann væfi; sólin skein í vot-
 um og þykkan dubbunum á honum. Margit höfðu hest
 spýttum út í sjáinn og látið hundinn skjja; þeir
 höfðu í hvert einu kallað, er köstluðu: „Samson, Sam-
 son.“ það var nafnið á hundinum. Edvard Kalleu
 sagði við einhverja, sem hjá honum stóðu: „Sam-
 son þýtur sólguðinn.“ — „Hvað þú?“ spurði ung
 stúlka, „þýtur Samson sólguðinn?“ — „Já, áreistunlega;
 já, en prestarnir gæta þess, að segja EKKI frá því.“ Hann
 sagði þetta nokkurn gáskalega; stóð þó EKKI að segja
 neinu ni segja neitt meira. En svo vildi til að Óli
 Trúf heyrði það og spurði nokkurn stórlátlega: „Hvers
 vegna mundi prestarnir EKKI þessa að segja börnum
 um að Samson þýti sólguðinn?“ — „Nei, þú ert
 all ságnir um hann áhrif til að ^{vera} þýti það Krist

sagnarinnar." - Síðustu orðin ^{heit} ~~stótt~~, og það átti það
 að gera. Óli hrósti og sagði með yfirlati: „Samson mín
 vilt hafa að takni, hvort sem ^{hamm} heitis sölguð eða
 ekki, er ekki svo?" - „Já, hvort sem hann heitis söl-
 guð eða ekki, en þegar hann var sölguð?" - „Nú
 hann var þá sölguð?" Kallast Óli og hló. - „Nú, nafnið
 segir til." - „Nafnið? Enn við binnis og iðlar, þótt
 við drögum nöfn af Björnum og iðlum? Eða
 gætur, þótt vér heitum eftir gætum?" - Margis stóta
 og hlýddu á, fleiri battust við, mestal þeirra Jósefina
 og bækis ennu rís að henni.

„Gallinn er," sagði Edvard, „að þú fyrst verður
 vit i sögnum um Samson, þegar vér vitum
 að hann var sölguð." - „Já, nú vilja menn rekja
 fofestur allra þjóta og fyrstu sögu þeirra til sölaagna." -
 Óli sagði nokkrar skemtilugar hístögur upp á þessu
 aðferð. Mönnum þótti gaman að, Jósefina hló líka.
 Edvard varð undirins ákafur og fór að skýra það
 að norðum gætum, upptamalega indverstum sölguð-
 um, hefti i raun og veru verid breytt i fofestur,
 þegar vér fengum ný binnarbrægt; ið hanna þeirra gerdu

menn ír blótstóllum þeim, sem menn höfðu fært
þeim farnir á. Á sama hátt urðu forsetar ír for-
num sölguðum Gyðinga, þegar Jahvedijðkinnir fótkað
þeim ír gúttessinnum. - „Ja, hver veit nú um það?“
„Veit það? Reynður í Samsyni! Það er heldur gáfu-
legt að halda að nokkur brafi afl sitt á hárinu! En
áður en þess er gætt, að hárið eru sölurzeislarnir,
langir á sunnum, en stóttir klíptir ~~íveturum~~,
í skanti vetrarinn, þá er vit í því. Og þegar zeisl-
arnir eru með vorinn, þá mi öllum vera gjóð,
að þá gat sölguðum aftur ~~fótkað~~ ^{með nýjum} heimssíðum,
- Aldrei bráfi býflugur lást hrunang í hro; en þegar
vör heyrnum að svo var að vort komist í hvert sinn
sem sólir gekk í gegnum eitthvert stjörnumerki
á d. Gjarnist, að þá slátrast sólir gjörinn, - þá
skiljum vör að býflugur lásta hrunang í hroð hins
slátrasta gjarns, þ. e. mestu hitatist sumarsins.“

Aldir hlýður á með mestu athygli og Jose-
fina var mjög hressa. Him leit ekki upp á
bráttur sinn, af því að him fann að hann höfðu
á hana; en um áhrifin gat enginn efast. Edvard

hafa byrjast á þessu án þess að hafa neitt fyrir
augum annað en að smíða sjálfum sig, en mi-
varð þust á ákveðnu augnamið gert, af því að Jóse-
fína stítt milli þeirra. „Hjá Egyptum“, sagði
hann, „byrjast varit, þegar sólin slátrast lamb-
inn, þ. e. gekk á gegnum hvítsmerkið, og af gleði
yfir endurnýjningunni slátrast öll egyptsk heimili
lambi þann dag. Þáttu hafa Egyptingar þust. Þar
er blandat málum, þegar Egyptingar breyttu þessu
til þess að greina sig frá Egyptum. ^{Samt} ~~Þessu~~ er um
~~þessu~~ merkurinn, því að hann hafa þeir einnig
frá Egyptum. En prestarnir þigga yfir þessu og því
líku.“

^{Tuft}
Ólí þafst litla eta einu þekkingu á þessu
öllu. Hann hafst lesist af Kappi en einstaka gú-
frast, hann hafst ekki heldur tíma til meira,
og tris hans var gamall bandvarfur og stóðugi
en svo, að hin ríkti efa víðindarne viltis.
Hefst hann sagt þetta í byrjun, þá hefst ekki
orkið meira í þessu. En hann fann líka
að Jósefína stítt á milli þeirra og til glap-